

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 149

гр. Бургас, 15.01.2024 г.

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, LXV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на петнадесети януари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Анита Хр. Велева
Съдебни АТАНАС Д. МЕГДАНСКИ
заседатели: БОРЯНА ЗДР. ЙОВЧЕВА

при участието на секретаря РАЙНА Г. ЖЕКОВА
в присъствието на прокурора Б. Ст. М.
като разгледа докладваното от Анита Хр. Велева Наказателно дело от общ
характер № 20232120204678 по описа за 2023 година

СЪДЪТ след като съобрази становищата на страните и самостоятелно прецени в тайно съвещание
въпросите по чл. 248, ал.1 НПК, на основание чл. 248, ал. 5 и ал. 6 НПК:

Съдът на осн. чл.248, ал.1, т.1 НПК намира, че делото е териториално и материално подсъдно на
БРС.

Съдът на основание чл.248, ал.1, т.2 НПК констатира, че не са налице основания за спиране или
прекратяване на делото.

Съдът на осн. чл.248, ал.1, т.3 НПК намира следното:

В т.4 от Тълкувателно решение № 2 от 7.10.2002 г. на ВКС по т. н. д. № 2/2002 г., ОСНК, на ВКС
са изяснени елементите на задължителния съдържателен минимум на фактическата и юридическа
рамка на обвинителния акт като процесуални стандарти на пълно, изчерпателно, ясно и
безпротиворечиво обвинение, като е прието следното: „В обстоятелствената част на обвинителния
акт прокурорът задължително трябва да посочи фактите, които обуславят съставомерността на
деянието и участието на обвиняемия в осъществяването му ([чл. 82, ал. 1, т. 1 НПК](#)). към тях се
отнасят и **времето** и мястото на извършване на престъплението и пълните данни за личността на
обвиняемия. Липсата на посочване на всички факти от тази категория съставлява съществено
нарушение на процесуалните правила“ , „За да се конкретизира престъпното деяние, е достатъчно
в постановлението да се посочи **времето** и мястото на извършването му, както и неговите
фактически обективни и субективни признаци.“

В случая според съда внесен процесуален документ, съставляващ инструмент за пренасяне на
делото в съдебна фаза и повдигане и поддържане на обвинение срещу подсъдимия Й. В. не
отговаря на базисните процесуални стандарти, нормативно регулирани в чл.246, ал.2 и ал.3 НПК и
доразвити в устойчивата и последователна съдебна практика. Допуснато е съществено процесуално
нарушение, опорочило предшестващия процесуален стадий по чл.219, ал.1 и сл. НПК, свързан с
привличане на обвиняемия.

Съдът констатира, че както в постановлението за привличане на обвиняем, така също и в
обстоятелствената и в диспозитивната част на обвинителния акт, се съдържат твърдения, които
провокират неяснота на обвинителната теза относно времето на осъществяване на продължаваното
престъпление. Прочитът на формулировките относно темпоралния елемент на престъплението

като съществен реквизит, предписан към съдържанието на обвинителния акт по чл.246,ал.2 и ал.3 НПК и на постановлението за привличане на обвиняем съобр.чл.219,ал.3, т.3 НПК съдържа твърдения, които са взаимно изключващи се. По този начин се е стигнало до липса на яснота, последователност и еднозначност на описаните факти, до дефицит в съществени елементи на обвинителната теза още от стадия на привличане на обвиняемия в досъдебното производство. Посочените недостатъци в постановлението за привличане на обвиняем и в обвинителния акт обосновават извод за неспазване на необходимия минимум от релевантна фактология, отнасяща се до времето, на извършване на деянието от подсъдимия и пречат за възможността, същият да разбере в какво точно е обвинен.

В този контекст, за придаване на конкретна илюстрация на горните изводи, следва да се спомене, че в досъдебна фаза на обвиняемия Й. Т. В. – ЕГН *****, с постановление за привличане на обвиняем от 12.10.2023 г. е предявено обвинение за това, че в периода от **06.04.2023 до 07.04.2023** година, при условията на продължавано престъпление и при условията на опасен рецидив, в гр.Бургас от двора на ДГ „Делфин“, находяща се в ***** отнел чужди движими вещи, както следва:

-На 06.07.2023г. в гр.Бургас от двора на ДГ „Делфин“, находяща се в гр.Бургас, ***** отнел чужди движими вещи, а именно 2 / два/ броя влагоустойчиви платна с размери 122 x 244 см, всяко на стойност 50,00 лв. /петдесет лева/ - общо на стойност 100лв./ сто лева/, от владението на фирма „БУРГАСИНВЕСТ“ ООД, представлявано от Щ.Ж. Т., род. на***** без негово съгласие, с намерение противозаконно да ги присвои

-На 07.07.2023г. в гр.Бургас от двора на ДГ „Делфин“, находяща се в *****отнел чужди движими вещи 3 /три/ броя влагоустойчиви платна с размери 122 x 244 см, всяко на стойност 50,00 лв. /петдесет лева/ - общо на стойност **150,00 лв. /двеста и петдесет лева/** и 7 /седем/ броя греди с размери 10 см x 10 см и дължина 4 м. всяка на стойност 31,00 лв. /тридесет и един лева/ - общо на стойност 217,00 лв. /двеста и седемнадесет лева/ от владението на „БУРГАСИНВЕСТ“ ООД, представлявано от Щ. Ж. Т., род. на *****, без негово съгласие с намерение противозаконно да ги присвои , като общата стойност на отнетите вещи е 467,00 лв. /четиристотин шестдесет и седем лева/- Престъпление по чл. 196, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 194, ал.1,вр. чл. 26, вр. чл. 29, ал. 1,6. „а“ от НК.

С обвинителния акт в неговата заключителна част обвиняемият е предаден на съд за същата квалификация на престъплението при напълно идентично изписване на неговите субективни и обективни характеристики и напълно еднакво пренасяне на противоречивото и несъвместимо описание на времето на извършване на престъплението. Видно е,че техниката на структуриране на диспозитивната част на обвинителния акт включва два компонента с противоречиво съдържание относно времето на извършване/довършване на продължаваната престъпна дейност и относно изпълнението на всеки отделен акт, включен във веригата на продължаваното престъпление. Веднъж в обобщен вариант синтезно са указани съставомерните юридически характеристики на продължаваното присвоително престъпление и е записано, че същото е осъществено в периода от 06.04.2023 г. до 07.04.2023 г. Втори път, чрез обособяване в отделни абзаци са пресъздадени отделните престъпни актове, като в темпорален план за първото съставомерно действие е конкретизирано, че е извършено на 06.07.2023 г., т.е. извън първоначално дефинирания период 06.04.2023-07.04.2023 г., а за второто съставомерно действие е уточнено,че изпълнението му датира на 07.07.2023 г., т.е. отново извън първоначално зададения времеви обхват- 06.04.2023 г.- 07.04.2023 г. Налице е изначална несъвместимост между посоченото време на изпълнение на всяко от деянията 06.07.23 г. и 07.07.23 г. с ,включени в единната продължавана съставомерна дейност, с фактическа теза за изпълнение и довършване на престъплението в периода от 06.04.23 г.до 07.04.23 г. Посоченият недостатък на заключителната част на ОА не позволява да се установи безусловно и еднозначно в кой момент, като точна дата е извършено всяко от деянията, включени в продължаваната квалифицирана престъпна дейност, и въобще кога в заключителен план, прокурорът приема, че е извършено престъплението. Според устойчивата съдебна практика, напр. в Определение № 437 от 14.12.2023 г. на ОС - София по в. ч. н. д. № 701/2023 г.,в принципен план посочването на месеца и годината на извършването на престъпното деяние е достатъчно за конкретизация на престъплението по време и липсата на точна дата не накърнява правото на подсъдимия да узнае точно и прецизно обвинение. Допустим би бил и подход за относително дефиниране на времевите периметри , съответстващ на информацията от съответно събраните доказателства по делото, чрез лимитиране на друг ограничен период от време, надхвърлящ един месец. В случая обаче хипотезата на инкриминиране на престъпното събитие е качествено

различна и обхваща цифрова идентичност на датите 06 и 07, и противоречивото им съотнасяне към различни месеци април и юли на 2023 г., което е допуснато първоначално в стадия на привличане на обвиняемия и транслирано и пренесено като дефицит, както в диспозитива, така и в обстоятелствената част на обвинителния акт. Следователно изначално неясно е за съда, а и за обвиняемия и защитата, независимо от липсата на възражения за допуснати процесуални нарушения, каква е обвинителната претенция относно времето на извършване на престъплението.

Подсъдимият не може да бъде поставян в положение, в което да прави анализ и оценка на доказателствените източници, приобщени към досъдебното производство, за да разбере каква е действителната воля на прокурора по фактите като съществена реквизитна основа на ОА по чл.246,ал.2 НПК и на постановлението за привличане като обвиняем по чл.219,ал.3,т.3 НПК. Обвинението е единство на фактически и правни доводи, а способите за доказване служат за установяване на относими към обвинението факти. При съставянето на обвинителния акт прокурорът е длъжен ясно и точно да формулира фактическото обвинение, като посочи на кои факти обосновава претенцията си за извършено престъпление, а не във всеки следващ процесуален документ да задълбочава противоречията относно съществените факти на инкриминираното деяние.

В случая обаче, невъзможността, както за обвиняемия и защитника, а така и за съда за еднозначно, точно и непротиворечиво разбиране на задължителния и базисен компонент по см.на чл.246,ал.2 НПК, какъвто е времето на престъплението, произтича още от обстоятелствената част на обвинителния акт.

Така в съобразителната част на обвинителния е изложена фактологията от инкриминираната престъпна дейност, като са упоменати, на стр.1, абзац предпоследен датата 06.07.2023 г. като дата на изпълнение на първия акт от веригата на продължаваното престъпление, квалифицирано по чл. 196, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 194, ал.1, вр. чл. 26, вр. чл. 29, ал. 1,б. „а“ от НК. В колизия с изискването за хронологично единство и последователност между отделните деяния и формалната логика при обикновен прочит и разбиране на обвинението, на страница 2 от обстоятелствената част на обвинителния акт се изтъква, че обв. В. заедно със св.Ангелов в малките часове на 07.04.2023 г.се върнали в района на детската градина и обвиняемият демонтирал и изнесъл 3 бр. кофражни платна и 7 бр. греди. С горното се поддържа тезата, че второто деяние, попадащо в композицията на продължаваното престъпление е изпълнено три месеца по-рано от първото визирано в ОА присвоително деяние.

С тези аргументи, съдът приема, че присъстващото както в обстоятелствената част на обвинителния акт фактическо описание на престъплението, така и правната квалификация в неговата заключителна част, съдържат фактически противоречиво, и изначално неясно твърдение за основен елемент на престъплението „а именно времето на осъществяването му –като период, в който е започнало и финализирано изпълнението на цялостната композиция на продължаваното престъпление и като самостоятелна конкретизация на времето на отделните деяния в състава на единното продължавано престъпление, която впрочем не е задължителна при липса на легитимни възможности за точното ѝ и несъмнено доказателствено установяване на датите на отделните деяния. В т.4.2 Тълкувателно решение № 2 от 7.10.2002 г. на ВКС по т. н. д. № 2/2002 г., ОСНК е прието следното постановъчно разяснение : **„Изискванията към заключителната част на обвинителния акт са аналогични на изискванията към съдържанието на постановлението за повдигане на обвинение, като законодателят е добавил и предложението за прилагане на чл. 53 от Наказателния кодекс . Всички реквизити, предвидени в чл. 235, ал. 3 НПК, с изключение на последния, са задължителни и наличието им предопределя валидността на изготвения обвинителен акт, тъй като създават необходимите предпоставки за гарантиране на правото на защита на правоимащите процесуални субекти.“** В т.4.1 от Тълкувателно решение № 2 от 7.10.2002 г. на ВКС по т. н. д. № 2/2002 г., ОСНК е постулирано и относно задължителния реквизитен минимум на постановлението за привличане на обвиняем, в който като абсолютно задължителен обективен компонент от фактическата рамка на обвинението е конкретизирането /чрез точно фиксиране на дата или въвеждане на определен времеви период/ на времето на осъществяване на престъплението: **„За да се конкретизира престъпното деяние, е достатъчно в постановлението да се посочи времето и мястото на извършването му, както и неговите фактически обективни и субективни признаци.“** Заявеното в заключителната част на обвинителния титул твърдение, относно времето на изпълнение на престъплението , не може да бъде окачествено като очевидна фактическа грешка, предвид сериозните дефицити, пораждащи неяснота и противоречивост и в обстоятелствената част на обвинителния акт. Недостатъкът в

заклучителната обвинителна конструкция е закономерна последица /мултиплициране/ на допуснат пропуск в индивидуализацията на времето на деянието още с постановлението за привличане в качеството на обвиняем на Й. В., в което също е посочено като време на извършване на дейността 06.04.23-07.04.23 г. с хронологично представяне на отделните деяния, като осъществени на 06.07.23 г. и 07.07.23 г. Съгласно разрешенията дадени в ТР 2/2002 г. на ОСНК на ВКС на предварителното производство се повдига обвинение, предназначено да определи най-общ, първоначален, "работен" предмет на доказване по делото. То може да бъде изменяно в зависимост от доказателствата, които се събират и проверяват в хода на разследването, но не и директно с обвинителния акт, в т.ч. по реда на чл.248а НПК – в процедура по отстраняване на очевидна фактическа грешка. Ноторно известно в процесуалната практика е, че могат да се правят промени в постановлението за привличане на обвиняем до изготвянето на обвинителния акт. Посочването неколккратно по противоречив и неразбираем начин на времето на изпълнение на противоправната дейност, квалифицирана по чл. 196, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 194, ал.1,вр. чл. 26, вр. чл. 29, ал. 1,б. „а“ от НК в заключителната част на ОА би могло в известни хипотези да се приеме за очевидна фактическа грешка. Доколкото обаче липсва хомогенност и единство между основните два структурни елемента на обвинителния титул, а са налице основания за редакция не само и единствено на ОА, а и на постановлението за привличане на обвиняем, които следва да бъдат в пълно съдържателно фактическо и правно единство,съдът счита, че процесуалният дефицит в постановлението за привличане е несанируем и неотстраним по реда на чл.248а НПК. Процедурата по чл.248а, ал.1 НПК има по-тясно приложно поле и предписва допустимо отклонение от общия процесуален ред на чл.248,ал.1, т.3 НПК единствено при допуснати процесуални нарушения от категорията на очевидна фактическа грешка в съдържанието на обвинителния акт. Процесуалният ред на чл.248а,ал.1 НПК, предписващ възможност за предоставяне на едноседмичен срок на прокурора за отстраняване на допуснати очевидни фактически грешки в ОА, не може да бъде тълкуван разширително и използван като общо основание за заобикаляне на реда по чл.248,ал.1,т.3 НПК, с цел саниране на всички недостатъци, засягащи предходни процесуални стадии на досъдебна фаза, преди изготвянето на обвинителния акт,каквото в случая е стадият по чл.219,ал.1 НПК. С цел избягване ограничения в правото на защита на подсъдимия, поправянето на този очевиден недостатък по фактите на престъплението, залегнал както в заключителната част /диспозитива/ на обвинителния акт, така и в неговата обстоятелствена част, а също и в постановлението за привличане на обвиняем, следва да се извърши не по реда на чл. 248а, ал. 1 от НПК, а по реда на чл. 249, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 248, ал. 1, т. 3 от НПК при привеждането цялостно на ОА в съответствие с изискванията за конкретно, ясно и разбираемо обвинение досежно времето на извършване на престъплението, след надлежно и съответно прецизиране на постановлението за привличане на обвиняем и повтаряне на действието по привличане на обвиняем. Когато се разкрият основания да се измени съществено обстоятелствената част на обвинението, като се въведат нови факти за време, място или начин на извършване на деянието, компетентният орган по разследването е длъжен да измени обвинението. При всяко положение обаче по същество се осъществява институтът на изменение на обвинението /независимо дали дефицитът в постановлението за привличане е с характеристиките на очевидна фактическа грешка/ в досъдебното производство, при което делото продължава да се движи по последното обвинение. В случая се касае за съществен съставомерен елемент от фактическата рамка на обвинението, който трябва да съответства на доказателствените средства и установяването му да отговаря на абсолютното изискване за достоверно фактическо обезпечаване на елемента „време“ от предявената на подсъдимия изпълнителна дейност по чл. 196, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 194, ал.1,вр. чл. 26, вр. чл. 29, ал. 1,б. „а“ от НК, очертана с признаците на конкретния престъпен състав. Фактическото описание на осъщественото изпълнително деяние следва да въвежда достатъчна определеност, яснота и информативност по релевантните към предмета на доказване обстоятелства, в това число за времето на деянието, както в ОА, така и в постановлението за привличане в процесуално качество на обвиняем.

Следва да се акцентира, че в ОА следва да личи ясно хронологичната последователност на съответните първични житейски факти,в т.ч. относно време /с или без конкретизация на дата относно точно и безпротиворечиво определен времеви интервал/ на отделните деяния, въз основа на съвкупността от които данни се правят фактически твърдения, че определено лице е извършило действията, посочени в НК като елементи от състава на конкретно престъпление.

Поради това е необходим щателен и внимателен преглед на цялата обстоятелствена част на ОА от страна на прокуратурата, след което той трябва да бъде изготвен по начин, че да обезпечава хронологично равновесие между последователно излаганите събития,обвързани с конкретния подсъдим и да е ясен,

еднозначен и разбираем за кръга от значими факти от обхвата на станалото събитие. Съдът отбелязва в тази връзка, че е необходимо да се положат максималните възможни усилия за ясно и еднозначно формулиране на значимите факти, в т.ч. относно еднаквото словно и цифрово означение на паричната равностойност на всеки имуществен елемент, въведен като предмет на квалифицираната кражба. Отново и в диспозитивната част на обвинителния акт и в постановлението за привличане на обвиняем е допуснато противоречие в изписване на словното и цифрово изражение на цената на 3 бр. влагоустойиви платна- с думи е посочено, че същите възлизат на стойност 150 лв. ,а словом е добавено /двеста и петдесет лева/. Посоченият пропуск, както и изписването на името на различен обвиняем -Б. при очертаване на субективната страна на престъплението, а също и въвеждането на качествено различна и несъвпадаща правна квалификация в титулната страница на обвинителния акт – по чл.196, ал.1, т.2, вр. чл. 195, ал.1, т.1, вр. чл.194, ал.1, вр. чл.29, ал.1, б.“А“ от биха могли да се приемат като несъществени недостатъци от категорията на очевидна фактическа грешка предвид многобройното предходно посочване на фамилията на подсъдимия като В.. Доколкото обаче са налице основания за редакция на ОА с цел избягване на ограничаване на правото на защита на подсъдимия, поправянето на тази очевидна фактическа грешка следва да се извърши не по реда на чл. 248а, ал. 1 от НПК, а по реда на чл. 249, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 248, ал. 1, т. 3 от НПК при привеждането цялостно на ОА в съответствие с изискванията за конкретно, ясно и разбираемо обвинение.

Съдът подчертава, че е невъзможно приложението на чл.248а, ал.1 НПК – за предоставяне на 7-дневен срок за отстраняване на ОФГ и по аргумент, изхождащ от процесуално-правния ефект при отстраняване на ОФГ в обвинителния акт. В тази ситуация съдът би бил сезиран с прецизирано по реда на чл.248а, ал.1 НПК качествено ново обвинение, включващо съществено изменение на обстоятелствената част на обвинението, т.к. на обвиняемия не биха били предявени по съответния процесуален ред всички обстоятелства, върху които следва да се изгради обвинението и които имат значение за определяне на фактическия състав на престъплението. В хипотезата на непредявяване по реда на чл.225 НПК на ново прецизирано обвинение, подсъдимият не би могъл чрез обясненията си, чрез посочване или изискване на доказателства или чрез други процесуални способности да реализира правото си на защита. (Решение № 378 от 01.12.2015 г. по н. д. № 1364/2015 г. на Върховен касационен съд, 3-то Н. О). В настоящия случай съдът счита, че не би могъл да допусне изолирано адаптиране на обстоятелствената и диспозитивната част на обвинителния акт към законодателните критерии на чл.246,ал.2 и ал.3 НПК, чрез привнасяне и корекция на факти за време на деянието, за точно и недвусмислено дефиниране на паричната на равностойност на всяка от материалните ценности, предмет на присвояване, които факти не са били предявявани на обвиняемия по недвусмислен начин и по които същият не се е защитавал, без да се отстрани процесуалния пропуск в предварителното обвинение по чл.219,ал.3 НПК. Тъй като същественото процесуално нарушение се отстранява чрез законосъобразно повтаряне на процесуалното действие, при което то е било допуснато, то следва делото да се върне на досъдебната фаза на процеса за повдигане на прецизно обвинение, в което да се предявят на обвиняемия коректно фактите относно времето на престъпната дейност, и паричната стойност на всеки присвоен предмет, по които държавното обвинение предава обвиняемия на съд, за да може същият да се защитава по тях.

И един последен щрих относно формулирането на правната квалификация на престъплението, предмет на обвинението. Както в постановлението за привличане на обвиняем, така и в обвинителния акт, е допусната непълнота, в цифровото изписване на квалифициращия признак по чл.26 от цифровата квалификация по чл. 196, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 194, ал.1,вр. чл. 26, вр. чл. 29, ал. 1,б. „а“ от НК, без индивидуализиране на точната алинея на чл.26. Този пропуск е несъществен и принципно би могъл да бъде саниран в мотивите на съдебния акт. В конкретния случай обаче следва да се открият някои допълнителни съображения: Никъде в обстоятелствената част на обвинителния акт не е словесно посочено юридическото съдържание на лаконично изписания белег „в условията на продължавано престъпление“, което ведно с липсата на прецизиране на относимата алинея на чл.26 НК, който член се състои от 6 алинеи, внася неяснота и неопределеност относно тази характеристика на обвинението. Според чл.26,ал.1 НК *разпоредбите на чл.*

23 - 25 не се прилагат в случаите на продължавано престъпление - когато две или повече деяния, които осъществяват поотделно един или различни състави на едно и също престъпление, са извършени през непродължителни периоди от време, при една и съща обстановка и при однородност на вината, при което последващите се явяват от обективна и субективна страна продължение на предишните. В чл. 26, ал. 3 и 4 НК са предвидени специални изисквания за квалифициране на цялото продължавано престъпление, когато отделните деяния от които се състои осъществяват различни състави на едно и също по вид престъпление. Уреденото в закона принципно правило е за квалифициране на продължаваното престъпление съобразно по-тежкия състав на включените в него отделни деяния. С ал.4 на чл.26 НК, е въздигнат като конститутивен елемент при дефиниране на правната квалификация на продължаваното престъпление оценъчният критерий относно значението на фактически проявените квалифициращи обстоятелства за тежестта на престъплението, който е отправен ориентир при квалифицирането му по по-лекия състав, когато отделните деяния осъществяват различни състави на едно и също престъпление. В случая дали се касае единствено за приложението на основния състав на чл.26,ал.1 НК, който се ограничава до правната фикция за едно престъпление, състоещо се от множество деяния или за някоя от хипотезите на чл.26,ал.3 или ал.4 НК, от обвинителния акт не става ясно. Още повече, че в титулната част на обвинителния акт е въведена различна правна квалификация, съдържаща и допълнително утежняващи квалифициращи елементи от престъпния състав на кражбата чл.196, ал.1, т.2, вр. чл. 195, ал.1, т.1, вр. чл.194, ал.1, вр. чл.29, ал.1, б.„А“ от НК, за разлика от оповестената в заключителната част квалификация по по чл. 196, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 194, ал.1,вр. чл. 26, вр. чл. 29, ал. 1,б. „а“ от НК. В аналогичен смисъл и в **Определение № 287 от 3.05.2018 г. на ОС - Бургас по в. ч. н. д. № 363/2018 г.**, изрично е застъпено следното становище. В случая действително в обстоятелствената част липсва въвеждане на фактически обстоятелства, относими към проявлението чрез отделните деяния в сложната диспозиция на продължаваното престъпление, на различни състави на кражба. Но от друга страна липсата на индивидуализиране на обвинението в неговата обща част чрез посочване на конкретна алинея на чл.26 НК,в съчетание с отсъствието на словно пояснение относно юридическото съдържание на конкретната подбрана според прокурора хипотеза на чл.26 НК и наличието в ОА на две различни правни квалификации, които биха могли да отразят осъществяването на различни състави на престъплението кражба,а именно по чл.196, ал.1, т.2, вр. чл. 195, ал.1, т.1, вр. чл.194, ал.1, вр. чл.29, ал.1, б.„А“ от НК, и по чл. 196, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 194, ал.1,вр. чл. 26, вр. чл. 29, ал. 1,б. „а“ от НК независимо дали се касае за ОФГ безспорно нарушава правата на обвиняемия и неговия защитник да разберат точно и конкретно за какво престъпление е обвинението в неговите прецизни юридически параметри.

Ето защо съдът счита, че са налице предпоставките на чл. с чл. 249, ал. 4, т. 1 от НПК и делото следва да се върне на наблюдаващия прокурор за отстраняване на допуснатите съществени нарушения, посочени в мотивната част на настоящото определение. Поради това и

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА, че делото е подсъдно на съда.

КОНСТАТИРА, че няма основания за спиране или прекратяване на наказателното производство.

КОНСТАТИРА, че на досъдебното производство е допуснато отстранимо съществено нарушение на процесуални правила, довело до ограничаване на процесуалните права на обвиняемия, предвид което **ПРЕКРАТЯВА** съдебното производство по НОХД № 4678/2023 г. по описа на БРС.

ВРЪЩА ДП № 3292 ЗМ-213/2023 година по описа на 04 РУ-Бургас на Районна прокуратура – Бургас за отстраняване на описаните в обстоятелствената част на настоящото определение процесуални нарушения.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО в частта, касателно произнасянето по допускането на отстранимо съществено

нарушение на процесуални правила на досъдебното производство на основание чл. 249, ал.3, вр. с чл. 248, ал.1, т.3 НПК подлежи на обжалване и протестиране по реда на Глава 22 НПК в едноседмичен срок от днес пред БОС.

В останалата си част определението е окончателно.

Председател: _____

Заседатели:

1. _____

2. _____